

15 MAART 1929

No. 6

34e JAARGANG

DE STER

HALF-MAANDELIJKSCH TIJDSCHRIFT
VAN DE HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN

OPGERICHT IN 1896

„Alle dingen zijn geschied door de wijsheid van Hem, die alle dingen weet”.

Boek van Mormon, 2 Nephi 2 : 24.

DE HOVEN VAN EDEN EN GETHSEMANE.

Door JOHN P. LILLYWHITE

Er zijn twee hoven waarvan de heilige schriften speciale melding maken, en waaromheen een weinig van de geschiedenis van twee der belangrijkste gebeurtenissen die ooit in de historie zijn opgeteekend, gewezen is.

Het verhaal van den eersten hof zegt ons dat nadat de aarde geschapen was, „had de Heere God eenen hof geplant in Eden, tegen het Oosten; en de Heere God had alle geboomte uit het aardrijk doen spruiten, begeerlijk voor het gezicht, en goed tot spijsze.” Deze boomen wiesen en bloeiden, en, zaaddragend, plantten zij zich verder. Op die wijze werd de naakte aarde bekleed en vervuld met tooneelen van schoonheid en verrukking.

De aarde was werkelijk een zeer mooi oord, een paradijs, overvloeiend van alles wat het hart kon verblijden, het oog streelen, de ziel verrijken, en van de wereld een hemel maken. Elke diersoort was daar, van God gezegend om vruchtbaar te zijn en zich te vermenigvuldigen.

God nam den mensch en plaatste hem in den hof om dezen te onderhouden, en gaf hem heerschappij over elk levend schepsel. Deze mensch was Adam, en hij, met zijn gezellin Eva, kwam om zich op deze aarde te vestigen, in dit nieuwe paradijs, waar zij het voorrecht konden smaken om in aanraking te komen met toestanden en ervaringen die hen zouden geschikt maken voor „een veel grootere en eeuwige mate van heerlijkheid.”

Daar kennis van goed en kwaad noodig is tot eeuwigen vooruitgang, moest het kwade voor hen gesteld worden, opdat zij aldus de gelegenheid kregen hunnen vrijen wil uit te oefenen, die hun door God in hun vroeger bestaan gegeven was.

In het midden van den hof stond de „Boom des Levens”, wiens onsterfelijke vrucht geschikt was voor den mensch en hem in zijn onsterfelijken toestand zou onderhouden. Tegenover den „Boom des Levens” stond de „Boom der kennis des Goeds en des Kwaads”, waarvan de vrucht verboden was, want God zeide tot Adam: „Van allen boom dezès hofs zult gij vrijelijk eten; maar van den boom der kennis des goeds en des kwaads, daarvan zult gij niet eten, niettemin, gij kunt voor uzelfen kiezen, want hij is aan u gegeven; maar, gedenk dat Ik het u verbied, want ten dage als gij daarvan eet, zult gij zekerlijk sterven.”

Waarom werd deze boom, wiens vrucht verboden was, in den hof gezet? Het was om 's menschen gehoorzaamheid te beproeven, om te zien of hij God wilde gehoorzamen of Zijn geboden schenden. De getrouwheid van Adam en Eva werd aldus nog meer op de proef gesteld, doordat zij een kans kregen om voor zichzelf te kiezen, of zij in het pad der gerechtigheid zouden blijven gaan, dan wel of zij onder de heerschappij van het kwade zouden komen, door daaraan gehoor te geven. Zooals de toestand was, waren zij in een staat van onschuld, „hebbende geen vreugde, want zij kenden geen smart; doende geen goed, want zij kenden geen kwaad.”

Men kan iemand alleen dan deugdzaam noemen, wanneer hij met verzoeking heeft kennis gemaakt, en deze heeft weerstaan. Er is geen deugd in een pasgeboren kind, er is slechts onschuld. Het is zedelijk noch onzedelijk, doch staat geheel buiten de zede. Door ondervinding moet zich zijn zedelijkheid of onzedelijkheid ontwikkelen.

Toen onze eerste ouders in den hof van Eden werden geplaatst, waren zij onsterfelijk, onschuldig en rein, en zoolang zij zich hielden aan de wet die hun onsterfelijkheid beheerschte, zouden zij steeds in onschuld en reinheid leven. „Het houden aan de eeuwige wet verzekert eeuwige behoudenis, en bij het omkeeren van die wet geldt het tegenovergestelde”, dat is, overtreding van de wet der onsterfelijkheid brengt sterfelijkheid en dood teweeg. Want overtreding der wet is zonde, en „de bezoldiging der zonde is de dood.”

Indien onze eerste ouders de roepstem van het goede wilden gehoorzamen, en daardoor de geboden Gods ongeschonden bewaren, zouden zij de gevolgen in blijvend goede vruchten oogsten. Doch zij konden dit niet waardeeren zonder het tegenover het kwade te hebben gesteld. Het overtreden van het Goddelijk gebod zou hun onvermijdelijk pijn, smart, ellende en wee brengen. Het zou onderworpenheid aan den booze beteekenen, zoomede

verbanning uit de tegenwoordigheid van den Vader en den Zoon, zoowel hun geestelijken als hun lichamelijken dood met zich brengend.

Niet lang mocht dit koninklijk paar de vruchten, bloemen en vrede van Eden genieten. Satan, die verleider der zielen, zocht de bedoelingen Gods tegen te werken en 's menschen kans op het eeuwige leven te vernietigen. Hij kwam tot Eva en trachtte haar te verzoeken, haar te doen nemen van de verboden vrucht, zeggende: „Is het ook, dat God gezegd heeft: Gijlieden zult niet eten van allen boom dezès hofs?” De vrouw beantwoordde deze onbeschaamde vraag door te zeggen: „Van de vrucht der boomen dezès hofs mogen wij eten; maar van de vrucht des booms, welke gij ziet in het midden des hofs, heeft God gezegd: Gij zult van die niet eten, noch die aanroeren, opdat gij niet sterft.” Na deze eerlijke verklaring hernam Satan: „Gij zult gewis niet sterven; maar God weet, dat ten dage als gij daarvan eet, zoo zullen uwe oogen geopend worden, en gij zult als Goden wezen, kennende goed en kwaad.” De Booze sprak hier in het licht van zijn eigen bittere ervaringen.

De vrouw gaf aan Satan's verzoeking toe, en nam en at van de verboden vrucht. Was het werkelijk een vrucht? Ja, net zoo zeker als appelen appelen en druiven druiven zijn. Doch die vrucht droeg de kiem van den dood.

De vrouw was nu door haar daad van ongehoorzaamheid in overtreding. Zij was niet alleen het gebod des Heeren ongehoorzaam geweest, doch zij had de wet van haar eeuwig leven geschonden, en volgens de uitspraak van God moest zij zekerlijk sterven. In dien toestand ging zij naar Adam en bood hem de vrucht van den verboden boom aan. Hij was nog in zijn staat van onschuldige reinheid en leefde in volkomen harmonie met de wetten van zijn onsterfelijke natuur.

Het was een ernstig geval, waarvoor hij kwam te staan. Wat zou hij doen? Neen, wat kón hij doen? De vrouw die hem als een hulpe gegeven was, en met wie hem gezegd was om vruchtbaar te zijn, zich te vermenigvuldigen en de aarde te vervullen, had de wet gebroken en was onder den vloek van den dood. Onder de bestaande omstandigheden konden zij en hij niet langer samenblijven. Zij moesten scheiden. De vrouw moest uit den hof, uit God's tegenwoordigheid verdreven worden, en de straf betalen voor de wet die zij geschonden had. De man moest alleen voortgaan, en in dien staat van eenzaamheid zou hij niet bij machte zijn om het gebod des Heeren, n.l. om „vruchtbaar te zijn en zich te vermenigvuldigen”, enz. te volbrengen.

Zou hij ook van de vrucht nemen en met haar vallen? Of, zou hij haar laten gaan? Dit waren enorme vragen. Adam overdacht ze ernstig, en als uitkomst van zijn overwegingen besloot hij om van de vrucht te nemen en bij haar te blijven, want de Heer had ge-

zegd: „Deze twee zullen tot één vleesch zijn.”

Adam werd niet verleid, doch hij nam, zeer goed wetend wat de gevolgen van zijn daad zouden zijn. Hij meende dat hij moest overtreden om te gehoorzamen. Hij overtrad het eene gebod om een ander te volbrengen. In deze beslissing echter, handelde Adam geheel naar eigen redeneering, en, in zekere mate, scheen hij te twijfelen aan God's vermogen om in andere middelen te voorzien of meer inlichtingen te geven in deze ernstige aangelegenheid. In elk geval wachtte hij niet op verdere aanwijzingen. Hij volgde de ingeving van zijn eigen rede in plaats van te wachten tot God in dezen Zijn wil bekend maakte. Het schijnt een van 's menschen eerste gebreken te zijn om, in geval hij voor een oogenschijnlijk tegenstrijdige situatie komt te staan, eerder naar eigen oordeel te handelen dan de zaak aan God voor te leggen. God kende deze zwakheid in den mensch; om welke reden het „Lam” gekozen en ten offer bereid werd zelfs vóór de grondslagen der aarde waren gelegd. God's voorkennis van 's menschen neiging en beperkte vermogens deed Hem een plan voor diens verlossing opmaken zelfs vóór hij gevallen was.

In de belijdenissen der zoogenaamd „Christelijke” kerken worden den grooten Patriarch in scherpe bewoordingen verwijten gemaakt voor de rol, die hij in dit groote drama gespeeld heeft. Men beschouwt daar zijn daad als de grootste ramp die ooit de menschelijke familie heeft getroffen. Men faalt om in deze daad van Adam en Eva iets anders dan kwaad te zien. Men stelt zich voor dat de gansche zaak het oorspronkelijk plan van God ten aanzien van 's menschen bestaan op aarde, zoo niet geheel onuitvoerbaar maakte, dan toch een verrassende wending gaf. Deze beschouwing van den „val” is inderdaad het beste waartoe de menschen kunnen komen, daar het bij hen de gewoonte is om Goddelijke beschikkingen naar menschelijke maat te beoordeelen.

In de belijdenissen van de kerken der menschen faalt men om den „val” te bezien als een onderdeel van God's doel inzake deze wereld; en op zijn beurt even noodig tot het bereiken van dat doel als de „verlossing” door Jezus Christus. Doch, zooals Ouderling B. H. Roberts schrijft: „Er zou voorzeker geen gelegenheid voor de ‚verlossing’ geweest zijn, als er geen ‚val’ geweest ware; en daardoor geen gelegenheid om die weelde van genade, barmhertigheid, rechtvaardigheid en liefde te betoonen — die gansche rijkdom van ervaring welke in het Evangelie van Jezus Christus besloten ligt; indien er geen ‚val’ geweest ware. Het kan niet anders of het was een onderdeel van God's doel om deze eigenschappen in haar ware verhouding te doen zien, tot welzijn, zegen, ontvinding en vergroting van den mensch; en daar er geen gelegenheid om ze te doen zien geweest zou zijn, ware het niet voor den ‚val’, volgt hier logisch uit dat de ‚val’, niet minder dan de ‚verlossing’, een deel van God's oorspronkelijk plan betreffende

's menschen aardsche beproeving moet hebben uitgemaakt. De 'val' was ongetwijfeld als feit aan God even goed bekend als de 'verlossing'; en de daad die hem teweegbracht moet meer als prijzenswaardig dan als laakbaar beschouwd worden, daar hij noodig was tot het bereiken van God's doel."

Het is een leerstelling van de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen dat „Adam viel, opdat de menschen mochten zijn.” En al wat God ooit betreffende den mensch en het doel van zijn sterfelijk bestaan geopenbaard heeft, staaft deze leer.

Deze groote en glorieuze waarheid omtrent den „val des menschen” is meer dan twee duizend vijfhonderd jaren geleden door een van God's heilige profeten aan de wereld bekend gemaakt, toen hij zei: „Nu, ziet, indien Adam niet had overtreden, hij zoude niet gevallen zijn; maar hij zoude vertoefd hebben in den hof van Eden. En alle dingen, die geschapen waren, moesten in dienzelfden staat gebleven zijn waarin zij verkeerden, nadat zij geschapen waren; en zij moesten voor eeuwig gebleven zijn en geen einde gehad hebben. En zij zouden geene kinderen gehad hebben, waardoor zij in eenen onschuldigen staat zouden gebleven zijn; hebbende geene vreugde, want zij kenden geene ellende; doende geen goed, want zij kenden geene zonde. Maar ziet, alle dingen zijn geschied door de wijsheid van Hem, die alle dingen weet. Adam viel, opdat de menschen mochten zijn; en de menschen zijn, opdat zij vreugde mogen hebben.” (2 Nephi 2 : 22-26.)

In zestien woorden noemt hij zoowel de oorzaak als de reden op van Adam's val en het sterfelijk bestaan des menschen. In de gedachten van den waren volgeling van Christus lijdt het geen twijfel of de val was evenzeer een punt van overweging in Gods handelingen met Zijn kinderen als het plan der verlossing, doch alle waarom's en hoe's van dit geval zijn wellicht niet geheel duidelijk of verstaanbaar voor het menschelijk brein. Ouderling Orson F. Whitney geeft in zijn "Gospel Themes" die gedachte als volgt weer:

„Waarom, zou men kunnen vragen, plaatste God Adam en Eva in zulk een schijnbaar tegenstrijdige positie? Waarom werd hun verboden te doen waarvoor zij toch blijkbaar gekomen waren, en hetwelk gedaan moest worden om de goddelijke bedoeling te verwezenlijken? Want dat is het probleem in een notedop, zooals het zich door het menschelijk oog laat aanzien. Ik kan slechts antwoorden in de woorden van Nephi: 'Alle dingen zijn geschied door de wijsheid van Hem, die alle dingen weet.' De mensch kan zijn Maker niet gaan oordeelen, noch met menschelijke maat een goddelijke beschikking gaan meten. De God die het leven geeft, en het neemt, zonder aan moord schuldig te zijn, kan vandaag gebieden en morgen herroepen, en toch consequent en onveranderlijk blijven. In een wereld waar geloof noodig is tot vooruitgang,

en waar vóórkennis den vooruitgang zou tegenhouden, door het geloof op te slokken, door de kans te vernietigen op het uitoefenen daarvan, moet de mensch niet verwachten dat hij alles weten zal. Dat rampen en opofferingen zegeningen afwerpen, leert de waarneming en de ondervinding; maar het diepe hoe en waarom van dit alles blijft een mysterie. Adam's val en Christus' verzoening waren vreeselijke gebeurtenissen, van menschelijk standpunt bezien; doch wonderlijke zegeningen en voordeelen zijn eruit voortgesproten. Waarom nu juist zulke offers gebracht moeten worden, opdat zulke zegeningen mogen komen, is een vraagstuk, voor het beperkte verstand te diep om op te lossen."

Maar wij besluiten dat de val des menschen absoluut noodig was tot het voltooiën van God's werk; en hoewel Adam een gebod des Heeren overtreden heeft, en daardoor de zonde in de wereld doen komen, mag toch zijn daad onder de heerschende omstandigheden, bij diepere ontleding der dingen, meer als een offer dan als een zonde aangemerkt worden, want hij gaf zijn onsterfelijkheid en vredevol tehuis in God's paradijs op, opdat de menschen mochten zijn en vreugde hebben.

Uit hetgeen de Heer in dezen geopenbaard heeft verstaan wij dat Adam en Eva niet in directen zin zich verzetten tegen God en Zijn bestuur. Zij handelden naar het beste licht van hun eigen oordeel, en met een begeerte om ten volle de doeleinden te verwezenlijken waarvoor God hen op deze aarde had gesteld.

Inzake den val echter, laat men duidelijk verstaan dat Adam's overtreding niet van sexueelen aard was, noch een schending van het huwelijksverbond. Hetzelfde geldt voor Eva. De val was het werkelijk eten van een werkelijke vrucht, die God om een goede reden verboden had. Doch 's menschen overtreding bracht den dood, niet alleen voor zichzelf, doch aan zijn gansche nageslacht, en niet alleen dit, doch toen de mensch viel, viel de aarde en alle aardsche leven met hem.

Het was daar in den hof van Eden dat het menschelijk geslacht werd overgeschakeld op de lijn der sterfelijkheid, en de aarde met alle aardsche leven haar sterfelijken loopbaan begon. Adam en Eva waren het gebod des Heeren ongehoorzaam, en dientengevolge werden zij buiten Zijn tegenwoordigheid gesloten. Zij werden uit hun schoone paradijs gebannen en in de velden gedreven om te werken, als resultaat van hun ongehoorzaamheid en hun toegeven aan de verzoeking van den booze. Zij waren in een gevallen staat, in zooverre, dat de macht van den booze heerschte boven hen.

Uit schrijver's „Smile Posts of Satisfaction”.

(Slot volgt).

„Muziek is de eenige wereldtaal. Ze behoeft niet te worden vertaald. Door haar spreekt ziel tot ziel.”

HET GELOOVEN IN EEN PERSOONLIJK GOD.

Door IRA J. MARKHAM.

Onder alle volken bestaat verschil van meening ten aanzien van het Goddelijk Wezen. Sommigen bewijzen eer aan de jaargetijden, anderen aanbidden de elementen, terwijl velen zich buigen voor dieren van verschillende soort, geloovende dat de goddelijke geest in hen woont.

Velen zijn er, die God aanbidden als een liefde-geest, die naar hun geloof alle ruimte doordringt, en zich openbaart in de bloemen, de boomen, en in alle schoone dingen die het hart des menschen verblijden. Om die reden beschouwen zij Hem als overal tegenwoordig en nergens in het bijzonder, en zonder een bepaalde vorm of gedaante.

In de stoffelijke wereld staat het georganiseerde altijd boven het ongeorganiseerde. Een voltooid huis heeft veel meer waarde dan alleen de materialen, waaruit het is samengevoegd. De mensch is een georganiseerd wezen, waarom zou hij dan het ongeorganiseerde aanbidden, of iets dat staat beneden hemzelf?

Dankbaarheid is een der grond-elementen van aanbidding. Doch hoe kunnen wij dankbaarheid jegens de natuur of het licht toonen? Wij kunnen tegenover onze ouders en onze medemenschen dankbaar zijn, omdat elk van hen een bewust geheel vormt.

Heeft men dit bewuste ooit afgescheiden van het georganiseerde gevonden? De mensch zelf is een samengaan van geest en stof. Indien hij de liefde aanbidt, of deugd, of macht, dan aanbidt hij iets dat minder is dan hijzelf, want hij kan al deze eigenschappen bezitten. Bovendien, hoe zouden zulke eigenschappen alleen maar in het abstracte (ontastbare) kunnen bestaan?

„Onze Vader, die in de hemelen zijt”, doet denken aan het ouderschap van God. Waarachtig ouderschap beteekent het vermogen om nazaten naar gedaante en eigenschappen te hebben. De verwantschap van vader en kind doet denken aan het zijn van een persoonlijkheid. Indien personen de eigenschappen van liefde, macht, rechtvaardigheid en barmhartigheid bezitten, waar blijven dan die eigenschappen bij den dood? Waarlijk zijn zij een deel geworden van 's menschen geest. Indien het vermogen om deze eigenschappen aan te kweken bij de geboorte wordt ontvangen, en indien God de Vader is der geesten van alle menschen die op aarde wonen, dan moet Hij Zelf al deze eigenschappen bezitten, en dit is alleen mogelijk bij een georganiseerd wezen.

Het gelooven in een persóónlijk God beteekent dus niet alleen het vaderschap van God, doch het biedt ook het hoogst mogelijke begrip van de broederschap des menschen. Het is schriftuurlijk; het is redelijk; het strookt met het zedelijk gevoel; en het liefhebben en aanbidden van zulk een God schenkt aan de ziel volkomen voldoening.

(Uit „Liahona”).

AFSCHEIDSGROETEN.

Toen ik vandaag op de boot wandelde hoorde ik een vreemdeling zeggen tot een vriend die bij hem stond: „Ik ga weg, weet je, en hun gezichten zal ik misschien nooit weer zien”. Deze woorden troffen mij pijnlijk, want ik wist dat een hart hem zou missen, zijn weggaan betreuren zou, en dat de wereld vreugdeloos zou schijnen voor vele, vele dagen. Onverschillig hoe vroolijk mijn geest of hoe blij mijn hart, altijd, wanneer ik zulke woorden hoor, komen er tranen bij mij op. Zij zijn zoo droef en plechtig, zoo klagend als de aanblik van doode blaren die over den grond ruischen. Och, arme, naakte takken, wanneer de lucht eentonig grijs is, en het laatste blaadje zachtjes fluistert: „Vaarwel, ik ga heen!”

In den triestigen, druilerigen herfst is het alsof de vleugels van de naar het Zuiden zwevende vogels die woorden herhalen. Waar men ze ook verneemt vallen ze met een snik en een zucht, en hartepijn gaat ermee samen: „Ik ga heen, vaarwel!” Gelukkig is daar die grootsche wetenschap, dat Licht: zooals de vogel uit het Zuiden wederkeert, en na den winter de lente komt, zoo zullen ook wij elkander weder ontmoeten, indien wij Zijn wil doen. Want, Heere, wij zoeken allen Uw Koninkrijk binnen te gaan. Daar zullen geen lippen ooit zeggen en geen ooren zullen ooit hooren: „Ik ga heen”, want daar zullen wij voor eeuwig leven.

God zegene U, die wij in Holland zoozeer hebben liefgekregeu, en „De Heer zij met U tot ons wederzien”.

HENRY J. NOORDA
THEO DE VRIES
FRED. V. KARREN.

ZONDAGSSCHOOLWERK.

Voor muziek, zie „De Ster” van 15 Februari 1929.

AVONDMAALVERS VOOR APRIL 1929.

Dit Sacrament doet telkens weer
Herinn'ring aan Zijn offer leven;
Het nemen nu strekt Hem tot eer,
Maar moog' het mij vergiff'nis geven.

GEZAMENLIJKE OPZEGGING VOOR APRIL 1929.

Leer en Verbonden, Hoofdstuk 4, Verzen 1 en 2.

„Nu zie, een wonderbaar werk zal spoedig onder de kinderen der menschen voortkomen. Daarom, o gij allen die u in den dienst van God begeeft, ziet dat gij Hem met geheel uw hart, macht, verstand en sterkte dient, opdat gij ten laatsten dage onberispelijk voor God moogt staan”.

DE STER NEDERLANDSCH ORGAAN VAN DE HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN

REDACTIE: JOHN P. LILLYWHITE - ASSISTENT: H. SCHOTEL

DE EUROPEESCHE ZENDING IN 1928.

Door President JOHN A. WIDTSOE.

Door gansch Europa is de muur van vooroordeel langzaam doch gestadig aan het afbrokkelen. En terecht, want de leeringen van het herstelde Evangelie, indien in de practijk uitgevoerd, zullen Moeder Europa uit haar huidige economische en sociale verwarring leiden. En alleen het zuivere Evangelie van Jezus Christus kan de groote kwalen der menschheid genezen. Denkende lieden, die waarnemen hoe den Laterdaagschen Heiligen geleerd wordt om hun lichaam gezond te houden, zedelijk boven verdenking te staan, rechtvaardig met hunne naasten te handelen, hun land te steunen, en God met al hun macht lief te hebben en te gehoorzamen, begrijpen reeds hieruit dat zulke menschen elke natie eer aan doen. Wij krijgen een eerlijker gehoor dan enkele jaren geleden — en dat is alles wat de waarheid noodig heeft.

Er zijn nu bijna dertig duizend leden van de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen in de tien zendingen waaruit de Europeesche zending bestaat. Er zijn zes honderd twee en vijftig zendelingen in die zendingen werkzaam, die in 1928 meer dan vijf millioen tractaten, boekjes en boeken verspreid hebben, vijf en zestig duizend vergaderingen hielden, zeven duizend negen honderd exemplaren van het Boek van Mormon verkochten of uitleenden, een duizend vijf honderd vijf en dertig personen doopten, en voor de honderden vertakkingen in de zendingen veel zorg hebben gedragen. Het rapport geeft blijk van gestadige werkzaamheid en volle toewijding van tijd en vermogen aan de laterdaagsche zaak des Heeren.

Het Priesterschap en de leden der Kerk in Europa hebben deelgenomen in de uiteenlopende en nuttige verrichtingen in de onderscheidene vertakkingen. Het verschil in taal daargelaten, zijn de Heiligen in de geheele Europeesche zending gelijk — broeders en zusters, die zich verheugen in de kennis van het Evangelie van Jezus Christus, en in het voorrecht om deel te hebben aan de opbouwende en voldoening-schenkende praktijken van de herstelde Kerk van Christus. Er mag gerust gezegd worden dat er in deze landen geen reiner, gezonder of loyaler burgers worden gevonden dan de Heiligen der Laatste Dagen. Het is heerlijk met hen in aanraking te komen en op te merken hun stoere liefde voor de

waarheid en hun ijver om aan anderen te geven wat hun zoo lief is geworden.

De getrouwe mannen en vrouwen die over deze zendingen presideeren kunnen zich verblijden in de zegeningen die op hun arbeid zijn gevolgd. Vergeleken met de millioenen die in deze landen leven moge onze aanwinst gering lijken; doch wij nemen toe in aantal, door onze pogingen verbreidt zich de kennis van het Evangelie wijd en zijd, en wij maken voorbereidingen voor den dag, die niet ver af is, wanneer zij die de waarheid boven alles liefhebben, het Evangelie zullen hooren en aannemen; en elk mensch zal de macht van God's boodschap bekennen. Wij zijn een handjevol, ja, maar wij werken samen met God.

En door uwe handen wil Ik een wonderbaar werk onder de kinderen der menschen werken, tot de overtuiging van velen van hunne zonden, opdat zij tot bekeering en tot het koninkrijk Mijns Vaders mogen komen.

ALGEMEENE VASTENDAGLES VOOR DE ZONDAGSSCHOLEN.

---

7 April 1929.

Onderwerp: Waarom ik geloof dat Jezus Christus de Zaligmaker der wereld is.

Strekking: Jezus Christus wordt de Zaligmaker door den dood te overwinnen en door onsterfelijkheid en de kans op het eeuwige leven aan den mensch te geven.

Punten voor de les: Jezus Christus werd de Zaligmaker der wereld door twee dingen die Hij volbracht: Het eerste was het breken van de banden des doods. Zie I Cor. 15 : 21, 22. De geest van den mensch is altijd onsterfelijk geweest. Het aardsche lichaam is sterfelijk. Indien het voor altijd aan lijden en de verzoeking van het vleesch onderhevig ware, zou dit 's menschen grootste ramp zijn. Christus heeft als Schepper de macht over den dood. Dit blijkt duidelijk uit Joh. 10 : 17, 18. Ik geloof dat Jezus de Zaligmaker der wereld is, omdat ik geloof dat Hij Zijn lichaam nederlei en ten derden dage weer opstond. Toen de verheerlijkte Verlosser aan Johannes de Openbaarder verscheen, zei Johannes: „En toen Ik Hem zag, viel ik als dood aan Zijne voeten; en Hij leide Zijne rechterhand op mij, zeggende tot mij: Vrees niet; Ik ben de Eerste en de Laatste; En Die leef, en Ik ben dood geweest; en zie, Ik ben levend in alle eeuwigheid.” Openb. 1 : 17, 18.

Niet alleen zag Johannes den verrezen Heer, maar meer dan vijfhonderd Zijner discipelen zagen Hem. Paulus geeft een reeks schoone bewijzen Zijner wederopstanding. Lees aan de klas I Cor.

15 : 1-8 voor. Niet alleen verscheen Jezus aan de Heiligen in vroeger dagen, maar minstens driemaal aan den Profet Joseph Smith in dezen tijd — bij het Eerste Visioen, in den Kirtland Tempel, en in het Visioen der Heerlijkheden aan Joseph en Sidney Rigdon, waarin het heet: (Zie Leer en Verb. afd. 76 : 22, 23.)

Het feit vaststaande dat Jezus macht had om Zijn eigen lichaam af te leggen en het wederom op te nemen, maakt het voor mij gemakkelijk om te gelooven dat Hij de macht heeft om mij en alle menschen uit den dood te doen verrijzen, waardoor Hij in werkelijkheid mijn Zaligmaker is. Lees Openb. 20 : 12; Leer en Verb. afd. 76; 2 Nephi 9.

In de tweede plaats geloof ik dat Jezus de Zaligmaker der wereld is, wgens het volmaakte plan van zaligheid dat Hij de wereld aanbiedt. Als ik geloof dat Hij uit de dooden opstond, ben ik voorzeker logisch gebonden om Zijn gezichtspunt Zijner zending te aanvaarden. Hij noemt Zich de deur en de Goede Herder. (Lees Joh. 10 : 1-21). Hij noemt Zich ook gaarne de Wijnstok (Joh. 15 : 1-10); het Licht (Joh. 8 : 12-59); het Levende Water (Joh. 4 : 10-14); welke voorbeelden alle aantoonen dat „Hij allen, die Hem gehoorzaam zijn, eene oorzaak der eeuwige zaligheid is geworden.” (Hebr. 5 : 9).

Zekere beloften zijn gemaakt aan hen, die in Hem gelooven en Zijn plan aannemen. (Zie Markus 16 : 17, 18). Duizenden en duizenden getuigen dat na Zijn plan aanvaard te hebben, de beloofde teekenen gevolgd zijn; de zieken zijn genezen, enz. En ten laatste is aan elken mensch die oprecht geloovig is de getuigenis van de waarheid van Zijn plan beloofd. Zie Joh. 7 : 17. De vervulling dezer belofte is de zekerste kennis dat Jezus de Zaligmaker der wereld is.

Toepassing: Geloovende dat Jezus mijn Zaligmaker is, moet ik op alle mogelijke wijzen trachten volgens Zijn plan te leven.

JEZUS DE CHRISTUS.

Hoofdstuk 3 (Vervolg).

De behoefte aan een Verlosser.

(Zondagsschoolles voor Ouders- en Theologiekلاس).

De dood is tot een algemeene erfenis geworden; hij moge zijn slachtoffer opeschen in de kindsheid of de jeugd; of in de periode van 's levens jonkheid; of zijn bevel moge opgeschort worden tot de sneeuw der jaren zich op het grijze hoofd heeft verzameld; hij moge komen als het resultaat van ongeval of ziekte, door geweld, of, zooals wij zeggen, langs natuurlijken weg; maar komen moet

hij, hetgeen Satan zeer goed weet; en in deze wetenschap ligt zijn huidige, doch slechts tijdelijke, triomf. Maar de doeleinden Gods — zooals zij altijd zijn geweest en immer zullen zijn — staan on-eindig ver boven de diepzinnigste plannen van menschen of duivels; en de Satanische pogingen om den dood onvermijdelijk, blijvend en oppermachtig te maken, werden met tegenmaatregelen gefnuikt zelfs vóór de eerste mensch in het vleesch was geschapen. De door Jezus de Christus teweeg te brengen verzoening moest den dood overwinnen en voorzien in een middel tot bevrijding uit de macht van Satan.

Daar de aan den val verbonden straf op de menschheid kwam door een persoonlijke daad, zou het kennelijk onrechtvaardig, en om die reden als onderdeel van het goddelijk plan onmogelijk zijn, om alle menschen de gevolgen daarvan te doen lijden zonder voorziening te treffen voor een verlossing. Verder, omdat door de overtreding van één mensch de zonde in de wereld kwam, en de dood het deel werd van allen, is het redelijk dat de aldus noodig geworden verzoening evenzoo door één teweeggebracht zou worden. 1) „Daarom, gelijk door éénen mensch de zonde in de wereld ingekomen is, en door de zonde de dood; en alzoo de dood tot alle menschen doorgedaan is, in welken allen gezondigd hebben; *** Zoo dan, gelijk door ééne misdaad de schuld gekomen is over alle menschen tot verdoemenis; alzoo ook door ééne rechtvaardigheid komt de genade over alle menschen tot rechtvaardigmaking des levens”. 2) Zoo leerde de apostel Paulus; en verder: „Want dewijl de dood door een mensch is, zoo is ook de opstanding der dooden door een Mensch. Want gelijk zij allen in Adam sterven, alzoo zullen zij ook in Christus allen levend gemaakt worden.” 3)

De verzoening moest niets minder dan een plaatsvervangende offerande zijn, aan den kant van den Zaligmaker vrijwillig en door liefde geïnspireerd, algemeen in haar toepassing op de menschheid, in zooverre de menschen de middelen tot verlossing, die aldus binnen hun bereik geplaatst worden, zullen aangrijpen. Voor zulk een zending kon alleen iemand die zonder zonde was, gekozen worden. Zelfs de altaaroffers van het vroegere Israël, gebracht als een voorloopige verzoening voor de overtredingen des volks onder de Mozaïsche wet, moesten rein en vrij van smet of blaam zijn; anders waren ze onaannemelijk en was de poging om ze ten offer te brengen een daad van heiligschennis. 4)

Jezus de Christus was het eenigste Wezen dat beantwoordde aan de vereischen van het groote offer:

1) Aanteekening 2, aan het einde dezer les.

2) Rom. 5 : 12, 18.

3) 1 Cor. 15 : 21, 22.

4) Lev. 22 : 20; Deut. 15 : 21; 17 : 1; Mal. 1 : 8; 14; verg. Hebr. 9 : 14; 1 Petrus 1 : 19.

1. Als de eene en eenigste Mensch zonder zonde;
2. Als de Eenigstgeborene van den Vader, en daarom het eenigste Wezen, op aarde geboren, dat de hoedanigheden van zoowel Godschap als menschzijn in volheid bezat;
3. Als de Eene die in de hemelen verkoren was en vóór-verordineerd tot dezen dienst.

Welk ander mensch is zonder zonde geweest, en om die reden geheel vrij van Satan's heerschappij, en op wien de dood, de bezoldiging der zonde, van nature geen recht heeft? Had Jezus Christus den dood gemaakt zooals andere menschen — als gevolg van de macht die Satan over hen gekregen heeft door hunne zonden — dan zou Zijn dood slechts een persoonlijke ervaring geweest zijn, alleen maar boete doend voor schuld of overtredingen van Hemzelf. Christus' absolute zondeloosheid maakte Hem verkieslijk, Zijn nederigheid en gewilligheid maakten Hem bij den Vader aannemelijk, als de verzoenende offerande waardoor boetedoening voor de zonden aller menschen gedaan kon worden.

Welk ander mensch heeft er geleefd, met de macht om den dood te weerstaan, over wien de dood niet kon heerschen, tenzij hij er zich vrijwillig aan onderwierp? Toch mocht Jezus Christus niet gedood worden eer Zijn „ure was gekomen”, en dat was het uur waarop Hij vrijwillig Zijn leven overgaf en door een wilsdaad Zijn sterven liet plaats hebben. Geboren uit een sterfelijke moeder, erfde Hij het vermogen om te sterven; verwekt zijnde door een onsterfelijken Vader, bezat Hij als een erfgeschenk de macht om den dood voor onbepaalden tijd te trotseeren. Hij gaf letterlijk Zijn leven; hiervan getuigt Zijn eigen verklaring: „Daarom heeft Mij de Vader lief, overmits Ik Mijn leven afleg, opdat Ik hetzelfde wederom neme. Niemand neemt hetzelfde, van Mij, maar Ik leg het van Mijzelfen af; Ik heb macht hetzelfde af te leggen, en heb macht hetzelfde wederom te nemen”.¹⁾ En verder: „Want gelijk de Vader het leven heeft in Zichzelfen, alzoo heeft Hij ook den Zoon gegeven, het leven te hebben in Zichzelfen.”²⁾ Slechts zoo Een kon den dood overwinnen; in niemand anders dan Jezus de Christus was deze vereischte omstandigheid van een Wereld-verlosser belichaamd.

Aanteekening 1. — De val een proces van lichamelijke ontaarding. — Een moderne openbaring, aan de Kerk in 1833 gegeven, (Leer en Verbonden, afd. 89), schrijft levensregels voor, in het bijzonder betrekking hebbende op het gebruik van prikkelende stoffen, bedwelmingsmiddelen en voor het lichaam ongeschikte voedsels. Ten aanzien van de fysieke oorzaken, die den val teweegbrachten, en het nauwe verband tusschen die oorzaken en het gebruikelijke schenden van het

1) Joh. 10 : 17-18.

2) Joh. 5 : 26.

Woord van Wijsheid, in bovenvermelde openbaring vervat, is het volgende van belang: „Dit (het Woord van Wijsheid), zooals andere openbaringen die in de tegenwoordige bedeeeling gekomen zijn, is niet geheel nieuw. Het is zoo oud als de menschheid. Het beginsel van het Woord van Wijsheid werd aan Adam geopenbaard. Alle hoofdzaken van het Woord van Wijsheid werden hem in zijn onsterfelijken staat bekend gemaakt, alvorens hij zijn lichaam gevoed had met die dingen welke het aardsch maakten. Hij werd juist voor die praktisch gewaarschuwd. Hem werd niet gezegd om zijn lichaam te behandelen als iets dat gekweld moest worden. Hem werd niet gezegd om het te bezien zooals de Indische fakir zijn lichaam is gaan beschouwen, of het beweert te beschouwen, n.l. als iets dat hij geheel en al moet verachten; doch hem werd gezegd om zekere dingen, die daar voorhanden waren, niet in zijn lichaam te brengen. Hij werd gewaarschuwd dat, indien hij het deed, zijn lichaam het vermogen om voor altijd te leven — dat het toenmaals bezat — zou verliezen, en dat hij aan den dood onderworpen zou worden. Hem werd duidelijk gemaakt, zooals het aan u duidelijk gemaakt is, dat er vele goede vruchten zijn om te plukken, te eten, te genieten. Wij gelooven in het nuttigen van goed voedsel. Wij denken dat die goede dingen ons door God zijn gegeven. Wij gelooven in het verkrijgen van zooveel profijt als maar mogelijk is, nit hetgeen wij eten; en daarom moeten wij niet gulzig zijn, en wij moeten uitersten vermijden in al onze eetgewoonten; en zooals aan Adam gezegd werd, wordt tot ons gezegd: Raak deze dingen niet aan; want ten dage dat gij het doet zal uw leven verkort worden en zult gij sterven.

„Laat mij hier zeggen dat de val daarin bestond — het eten van ongeschikte dingen, het tot het lichaam nemen van de dingen die dat lichaam aardsch maakten; en ik neem deze gelegenheid te baat om mijn stem te verheffen tegen de valsche uitlegging der schriften, die door sommige menschen aanvaard en in hun brein aan de orde is, en waarnaar men verwijst op een stille, half-geheime manier, n.l. dat de val des menschen bestond in een overtreding tegen de wetten van kuischheid en deugd. Zulk een leer is gruwelijk. Welk recht hebben wij om de schriften uit haar eigenlijken zin en betekenis te wringen? Welk recht hebben wij om te verklaren dat God niet bedoelde wat Hij zei? De val was een natuurlijk proces, dat kwam doordat er in de lichamen van onze eerste ouders dingen werden opgenomen welke van ongeschikt voedsel afkomstig waren, door het schenden van God's gebod inzake hetgeen zij moesten eten. Gaat niet rondfluisteren dat de zondeval hierin bestond dat de moeder der menschelijke familie haar kuischheid en deugd verloor. Het is niet waar; de menschheid is niet uit ontucht geboren. De lichamen die ons gegeven zijn, zijn gegeven op de wijze welke God heeft bepaald. Laat het niet gezegd worden dat de patriarch van het menschenras, die met de goden verkeerde aler hij hier op aarde kwam, en zijn even hoogstaande metgezellin, aan zulk een overtreding schuldig waren. De aanname van dat geloof heeft velen ertoe geleid om afdwalingen van het pad van kuischheid en het pad der deugd te verschoonen, door te zeggen dat het de zonde van het menschenras is, dat het even oud is als Adam. Zoiets werd niet door Adam ingevoerd. Eva maakte er zich niet schuldig aan. Het werd ingevoerd door den duivel, en kwam opdat hij de zaden van een vroegen dood mocht zaaien in de lichamen van mannen en vrouwen, opdat het menschenras zou ontaarden, zooals het altijd ontaard is, wanneer de wetten van deugd en kuischheid overtreden werden.

„Onze eerste ouders waren rein en edel, en wanneer wij achter den sluier gaan zullen wij misschien iets van hun verheven staat te weten komen, meer dan wij nu weten. Maar laat het bekend zijn dat zij rein waren; zij waren edel. Het is waar dat zij de wet Gods ongehoorzaam geweest zijn door het eten van dingen die Hij hun verboden had; maar wie onder u kan opstaan en veroordeelen?“ — Uit een toespraak door den

schrijver, op de 84ste Halfjaarlijksche Conferentie der Kerk, 6 October 1913; gepubliceerd in de Notulen der Conferentie, blz. 118.

Aanteekening 2. — Verlossing uit de gevolgen van den val. — „Het ‚Mormonisme‘ aanvaardt de leerstelling van den val, en het verslag van de overtreding in Eden, zooals het in Genesis wordt verhaald; doch het getuigt dat niemand anders dan Adam aansprakelijk is of zijn zal voor Adam's ongehoorzaamheid; dat de menschheid in het algemeen geheel vrij is van verantwoordelijkheid voor die „Erfzonde“, en dat een ieder alleen voor zijn eigen overtredingen rekenschap zal moeten afleggen; dat de zondeval aan God van te voren bekend was; dat hij ten goede gekeerd werd als een middel waardoor de vereischte toestand der sterfelijkheid werd ingewijd; en dat een Verlosser werd verkozen alvorens de wereld bestond; dat algemeene zaligheid, in den zin van verlossing uit de gevolgen van den val, tot allen komt zonder dat zij ernaar zoeken; maar dat individueele zaligheid of bevrijding van de gevolgen van persoonlijke zonden, door een ieder voor zichzelf verkregen moet worden, door geloof en goede werken, door de verlossing die Jezus Christus heeft bewerkstelligd.” — Uit schrijver's *Story and Philosophy of „Mormonism“*, blz. 111.

Uit „Jesus the Christ“, door J. E. Talmage.

ZENDINGSNIEUWS.

ALGEMEENE M-MANNEN CONFERENTIE.

Op Zondag 24 Maart a. s. hopen alle M-Mannen der Nederlandsche Zending hun groote Conferentie te houden in het Gebouw „Excelsior“, St. Janstraat 15-a, te Rotterdam. Tot de openbare vergaderingen, die des middags om 2 uur en des avonds om 6 uur aanvangen, worden alle leden, vrienden en belangstellenden van harte uitgenoodigd.

De M-Mannen aan het werk.

Onder leiding van Ouderling H. de Mik, president der O. O. V. te Amsterdam, hebben de M-Mannen dier gemeente op Woensdag 23 Januari j.l. een bijzondere openbare vergadering georganiseerd. Aan het uitvoerig verslag dat de secretaris der Amsterdamsche M-Mannen, W. van Setten, ons deed toekomen, ontleenen wij de volgende bijzonderheden:

Na enkele woorden van inleiding door Ouderling H. de Mik voerden achtereenvolgens het woord de Broeders: H. Bakker, president der M-mannen Club te Amsterdam; W. van Gelderen, president der Rotterdamsche M-Mannen; H. Overdiek; en ten laatste Ouderling L. W. M. Dalebout, president van het district Amsterdam. Elk gaf een keurige uiteenzetting van eenige grondbeginselen van het Evangelie en sprak zijn getuigenis uit.

Het Amsterdamsche Zangkoor en een M-Mannen kwartet verleenden door enkele zangnummers hun gewaardeerde medewerking. 82 Personen waren aanwezig, waaronder 36 buitenstaanders. Eenigen dezer laatsten werden onderzoekers van de Evangelieboodschap.

Ontslagen.

Eervol ontheven van zendingsdienst in Nederland zijn de Ouderlingen: J. Vernon McGrath, president van het Rotterdamsche district; G. Wayne Esplin, president van het district Utrecht; Ira Z. Ward, president van het Groningsche district.

Per s.s. „Leviathan” zijn deze trouwe werkers op den 9en dezer uit Southampton vertrokken. Hopen wij dat zij kort na het verschijnen van dit nummer veilig te New York zullen landen.

Gedoopt.

In de maand Februari van dit jaar zijn in de Nederlandsche Zending 7 personen gedoopt, waarvan 5 bekeerlingen kunnen genoemd worden.

TIENDEN BETALEN VOEDT OP.

De tiende is een beginsel dat geloof in God ontwikkelt. Het ontwikkelt geestelijke kracht. Hoewel dit sommigen vreemd moge schijnen, is het een der machtigste middelen waardoor wij van ons werkelijk geloof in den Heer en Zijn werk blijk geven; want wij geven blijk van ons geloof door onze werken. Wij zijn doordrongen van het feit dat wij Zijn kinderen zijn, dat wij hier slechts tijdelijk verblijven, en dat wij geen der goederen die wij bezitten van deze aarde af kunnen nemen. Het is van belang om de middelen die wij bezitten zoo goed mogelijk aan te wenden tot heil van onze medemenschen zoowel als van onszelf.

Het houden aan de wet der tiende ontwikkelt in ons een geest van zuinigheid en beleid in het zorgen voor onze eigen zaken. Het helpt ons om ons egoïsme te overwinnen en te denken aan onzen naaste. Het komt den geest van samenwerking ten goede. Het ontwikkelt meer vertrouwen in den Heer en Zijn werk. En het zal ons een land Zion bereiden.

Presideerende Bisschop, Sylvester Q. Cannon.

Een goede tijding uit een ver land is als koud water op een vermoeide ziel.

SALOMO.

Uitgegeven door de Nederlandsche Zending, Crooswijkschesingel 16 B, Rotterdam — Verkrijgbaar in alle vertakkingen der Zending.

Abonnementsprijs per jaar: Nederland f 3.—, Buitenland f 4.—.

Afzonderlijke nummers 15 cent.